

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicoło d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 800

Letna naročnina L 1.500

Letna inozemstvo L 2.500

Poštno čekovni račun: šte. 24/12410

Edinost kristjanov in bodočnost sveta

Odprava ruskega poveljstva v Berlinu

Kaj ima opraviti z bodočnostjo sveta? Mar nimata kozmos in njegova zgodovina v sebi neko zakonitost, ki nima s krščanstvom nobene zveze?

Ne! Sveta in človeštva si ne moremo misliti brez Boga, odtujena od Počela, ki ju je ustvarilo in ju ohranja s svojo močjo in modrostjo. Ne, naš kozmos ni planet brez življenja. Bolj je podoben živemu organizmu s svojevrstno dušo in telesom kot mrtvemu kosu materije. Če si torej predstavljamo svet kot živ organizem s principom življenja v sebi in če imamo krščanstvo za ta princip, tedaj z lahkoto zaslutimo notranjo zvezo med krščanstvom in svetom. Razmišljanje o naši temi nam ne bo več nenavadno, temveč nam bo postalo domače in sodobno.

P. Daniélou trdi, da je v tem tudi problematika bodočega vesoljnega zbora. Pravi, namreč, da ima tri cilje pred seboj: vzpostaviti hoče edinost med kristjani, reformirati Cerkve in srečati se hoče s sodobnimi svetovnimi vprašanji. Poslanstvo Cerkve in vseh kristjanov je v ospredju vsega. Edinost med nami kristjani je prepotreben pogoj za uresničenje tega poslanstva. Zedinjenje kristjanov pa predpostavlja reformo v Cerkvi.

Ne reforma Cerkve same, a pregrupacija, preoblikovanje nas samih in cerkvene organizacije je potrebno. Njen hierarhični vrh mora znova, kot dober morar, izmeriti razdaljo in nebeško stran.

V naši sodobnosti, enako kot nekdanj, je Kristusova Cerkve v svojem bistvu nedotakljiva in neranljiva, v svojem zunanjem izrazu in izživetju pa spremenljiva in ranljiva za resničnost.

V svojem bistvu je krščanstvo vedno bilo, je in bo edino. In Kristusova molitev, »da bi bili vsi eno, da bi svet spoznal, da si me Ti poslaša«, je delno že uresničena. Edinstvo je naša odlika in slava. Znamenje, da nad nami beži božje oko.

Vendar smo mi kristjani pred sodobnim areligioznim in protikrščanskim svetom podobni veliki, med seboj sprti družini. Družbene, politične in kulturne raznolikosti nas razdvajajo. Raznolikost, ki so same po sebi nujne in dobre, nas zavejajo v partikularizme in provincializme. Cerkvena geografija vznemirja joče sovpadajo z družbeno - politično. Tako smo ravno v času bliskovite, ogromne tehnične civilizacije ovirani pri oznanjanju blagovesti. Zaprta je že dal vsemu svetu svojo znanost, v dajanju krščanstva tujim kulturam pa neopravičeno zaostaja.

Toda kljub manjvrednosti, v kateri nas sedaj še drži naša needinost, nismo in ne moremo biti pesimisti. Naša iskrena samokritika, Kristusova in naša potrpežljivost in ponižna molitev, že prinašajo obilne plodove. Sredi vseh krščanskih skupin vstajajo gibanja in stremeljenja k edinstvu. Katoličani, pravoslavni in protestantje smo pripravljeni — brez vsakega izdajstva resnice, ki jo moramo pričevati — izpopolnjevati se med seboj in opravljati kolektivna dela ljubezni. Ne moremo ostati gluhi ob klicu sodobne agnostične inteligence in revežev, lačnih resnice in kruha. Od rešitve edinstva med kristjani zavisí v veliki meri rešitev sodobnega sveta pred grozečim propadom.

Dr. P. K. (Glas, 15. 6. 1962)

Po tragičnih incidentih ob »zidu sramote« ter ostrih demonstracij zahodnih Berlinčanov ne samo proti sovjetskim vojakom, temveč tudi proti zahodnim silam, je berlinsko vprašanje ponovno stopilo v vsej svoji tragičnosti na dan. Sovjetski ministrski predsednik Hruščev je z nepričakovano enostransko potezo poskrbel, da se je politično-diplomatski položaj bivše nemške prestolnice še bolj kompliciral. Pretekli teden je namreč Sovjetska zveza uradno naznanila, da je ukinila urad svojega vojaškega poveljstva v Berlinu, ki je posloval v smislu medzavezniških sporazumov in je skupno z ostalimi tremi podobnimi poveljstvi zahodnih sil predstavljalo najvišjo zasedbeno oblast v mestu. V uradnem sporočilu je rečeno, da bo naloge, ki jih je vršil doslej omenjeni urad, »začasno« opravljal najvišji poveljnik sovjetskih oboroženih sil v Vzhodni Nemčiji general Jakubovski. V naslednjih dneh pa se je zvedelo, da je Sovjetska zveza del kompetenc svojega vojaškega poveljstva, kar se tiče varnosti vzhodnega Berlina, prepustila komunistični pankowski vladi. Za to priliko je nalašč prispel v vzhodni Berlin sovjetski maršal Malinovski.

S tem, da so odpravili urad polkovnika Solovjeva, so Sovjeti hoteli znova poudariti, da smatrajo štiristranski vojaški režim v Berlinu za dokončno preživel in pokopan. Obenem hočejo prisiliti zahodne zaveznike, da bi tako ali drugače navezali stike s pankovsko vlado, katere ne priznavajo. Kremelj je tako z odpravo svoje berlinske komande brezobzirno postavil zahodnjake in ves svet pred izvršeno dejstvo, kot je to naredil avgusta lani s postavitvijo zloglasnega »zidu sramote«.

zahodnjaki lahko pogajajo namesto s polkovnikom Solovjevom z generalom Jakubovskim, ni še vseh upanj za sporazumno rešitev konec. Prava kriza bo nastala šele tedaj, ko bo (če bo) Moskva vse svoje odgovornosti, ki jih ima do bivše prestolnice, prepustila pankowski vladi. In Sovjeti so že zagrozili, da se to zna nekega dne zgoditi, čeprav na drugi strani sami nočejo dati Ulbrichtu preveč oblasti, ker se končno vendarle tudi oni bojijo posledic.

Odprava sovjetske komande v Berlinu je eminentno politično dejanje, s katerim so Sovjeti hoteli prisiliti zahodnjake k pogajanju. Bodočnost bo pokazala, če bo Hruščev le pri tem ostal ali pa bo s še nadaljnjim popuščanjem svojih odgovornosti vladi Vzhodne Nemčije res spravljal berlinsko vprašanje v nujno krizo.

te vrste, na generala De Gaulleja je vzbudil pri vsej francoski javnosti obsojanje in zaskrbljenost pred bodočnostjo. Vsi se namreč sprašujejo, kako so mogli atentatorji vedeti za pot, po kateri bo šel predsednikov spreved, ko je vendar znano, da to določijo šele zadnji trenutek. To pomeni, da imajo oasovci svoje zaupnike povsod, tudi med samo policijo, ki je dolžna skrbeti za predsednikovo varnost.

Drug problem, ki ga je atentat sprožil, je vprašanje De Gaullovega nasledstva. Peta republika bi v slučaju nenadne smrti predsednika republike ostala brez naslednika in bi kot neobgljeno dete lahko postala lahek plen prevratniških elementov. Vprašanje je resno in aktualno, ki so ga Francozi doslej nekoliko zanemarjali in odlagali. Zadnji dogodki so jih prebudili iz te neskrbnosti.

Ob robu festivala v Helsinkih

Osmi svetovni kongres komunističnih ter parakomunističnih organizacij, ki se je vršil od 27. julija do 5. avgusta v finski glavni mestu Helsinkih, je bil morda najbolj razpiti in polemičen od vseh prejšnjih. Množična udeležba delegacij iz vzhodnih evropskih držav ter številni zastopniki iz vseh afriških, azijskih in južnoameriških držav in zemelj so dajali kongresu svojstveno obeležje, v znamenju katerega bi se moral festival — po načrtih njegovih organizatorjev — razvijati in nemoteno zaključiti. Toda, kot vemo, ni vse potekalo kakor so komunistični organizatorji želeli. Poleg antifestivalov in drugih manifestacij proti kongresu, ki so jih priredili bodisi finski študentje sami, bodisi ostale zahodne demokratične organizacije, je še neko drugo dejstvo delalo preglavice organizatorjem festivala, in sicer delegati črnega sveta iz Afrike in Azije, na katere so nekako oslonili ves festival in položili vse upe za njegov uspeh.

Kot rečeno so pritegnili na festival v Helsinkih precej številne afriške delegacije v upanju, da jih bodo s par govori proti »zahodnemu imperizmu in kolonializmu« pridobili ali vsaj jim nekoliko zamaglili čut kritičnosti. Toda mladi in še naravno sveži afriški inteligenti se niso vsi pustili kar tako ugnati. Ko je bila namreč na programu svobodna tribuna, so se nekateri oglašili k besedi in vprašali po razlogih, ki naj bi opravičevali sovjetsko zunanjo politiko do satelitskih držav. Toda kakor hitro je kdo namignil na sovjetsko intervencijo na Madžarskem ali podobno, mu je predsednik, ki je vodil diskusijo, kratkomočno odzval besedo. Sam sem imel priliko govoriti z nekim študentom iz senegalske delegacije, ki mi je osebno zaupal, da je tudi on postavil vprašanje o sovjetskih atomskih poskusih, pa so mu takoj vzeli besedo. Prav tako, mi je dejal, niso dovolili posameznim delegacijam, da bi svobodno napisle v stik z ostalimi. Potožil je, kako niso njegovi delegaciji dovolili priti v stik z ameriško iz ZDA. Ko je na svoji zahtevi vztrajal, so mu postavili ultimatum: ali nič ali srečanje z delegacijo komunistične Kitajske. Nato je odklonil vsako nadaljnjo

diskusijo, ker je videl, da na demokratičen način nič ne opravi.

Naj še omenim, da je diskusijo na svobodni tribuni vodil neki Albanec, ki je bil pravi mojster v odvajanju besede delegatom, ki se niso držali njegovih svetih navodil.

Na vprašanje, do kakšnih zaključkov je njegova delegacija prišla po udeležbi na festivalu v Helsinkih, je odgovoril, da je bil festival tako za senegalsko kot za delegacije iz ostalih afriških držav poučen; poučen v tem oziru, da je treba delegate za tak kongres dobro izbrati in prijaviti svojo udeležbo le pod določenimi pogoji, da se bodo spoštovala demokratična načela svobodnega razpravljanja in svobodnega medsebojnega spoznavanja, načela, ki se na festivalu v Helsinkih niso spoštovala.

a. t.

Odmevi potresa v južni Italiji

V torek 21. avgusta zvečer je južno Italijo prizadel močan potres, ki je povzročil ogromno škodo, smrtne žrtve in grozno paniko med prizadetimi ljudstvom. Prvim sunkom so sledili še drugi in po maiem se je zemlja tresla še štiri dni. Potres je zahteval 17 smrtnih žrtev, nad 500 ranjenih, brez strehe pa je ostalo nad 100 tisoč oseb. Najbolj prizadeti kraji so: Ariano Irpino, kjer je bil epicenter potresa, Grottaferrata, Mirabella Eclano, Montecalvo in Sant'Arcangelo Trimonte. 37 vasi je popolnoma porušeni. Prizadetemu prebivalstvu, ki je več noči prebilo kar na prostem, je priskočilo na pomoč vojaštvo z zasilnimi šotori, dobrodelne ustanove, papeška podpora ustanova, RAI z »verigo solidarnosti« po vseh večjih mestih ter tudi druge države, ki so poslale izdatno pomoč. Vlada je odredila takojšen začetek gradnje novih hiš in sicer na mestih, ki so za gradnjo primernejša in bolj varna. Po mnenju seizmologa Bendandija iz Faenze je bil potres le posledica pomanjkanja bruhanja Vezuva, ki miruje že 18 let. Ta neaktivnost ni ostala brez posledic.

Odmevi v svetu

Enostranska sovjetska poteza v Berlinu je tako rekoč presenetila zahodnjake in ves svet in temu stanju primerna je bila tudi reakcija. Komentarji o ocenjevanju praktičnih posledic, ki jih bo imela odprava sovjetskega poveljstva so različni, vendar vlade vseh treh zahodnih sil, ki so pri berlinskem vprašanju direktno prizadete (ZDA, Vel. Britanija in Francija), odločno poudarjajo, da enostranska sovjetska pobuda nikakor ne more prejudicirati pravic zahodnih zaveznikov in prav tako ne more razrešiti sovjetske vlade odgovornosti, ki jih ima do bivše nemške prestolnice. — Toda bolj kot formalna odprava sovjetske komandature v Berlinu sama, zaskrblja cilj, ki ga sovjetska vlada zasleduje: z vrsto izvršenih dejstev polagoma prisiliti zahodnjake, da se odločijo ali priznati Vzhodno Nemčijo ali zapustiti Berlin.

Zahodnjaki zatrjujejo, da so trdno odločeni, da ne sprejmejo niti prve niti druge alternative, poudarjajo, da vse štiri zasedbene sile imajo pravico in dolžnost biti v Berlinu v skladu s potsdamskimi in drugimi sporazumi, katere je podpisala tudi Sovjetska zveza. Zaradi tega so zahodne zasedbene sile protestirale pri sovjetski vladi zaradi ukinitve berlinskega poveljstva; obenem pa so predlagale pogajanja, da se ne bi položaj v mestu zaradi podobnih enostranskih pobud še poslabšal.

S tem v zvezi večina strokovnjakov pripominja, da dokler se

Zmeden položaj v Alžiriji

Dva meseca po doseženi neodvisnosti se še vedno ne ve, kdo pravzaprav vlada v deželi. Stirje organizmi ali bolj skupine si lastijo pravico predstavljati pravo ljudsko voljo Alžircev: politični odbor pod vodstvom Ben Belle, začasna vlada Ben Kede, začasni izvršni svet, ki so ga ustanovili še Francozi in kateremu načeljuje Fares, ter končno sveti vojaških poveljnikov.

S prihodom političnega odbora v Alžir se je zdelo, da je vprašanje končno rešeno v prid Ben Belle, ki mu je uspelo prevladati s podporo vojaških poveljnikov nad začasno vlado Ben Kede. Toda v zadnjih dneh se je položaj prav občutno spremenil. Vojaški krogi so uspeli vključiti v edino narodno listo za volitve v ustavodajno skupščino večino svojih kandidatov. To pa ni šlo po volji Ben Belle, ki se je hotel rešiti vpliva vojske, potem ko je izrazil njeno pomoč proti Ben Kedi. Zato je lepše dne naznanil, da so volitve v ustavodajno skupščino, ki so bile napovedane za 2. sept., odložene.

Medtem se gospodarski in politični položaj v deželi iz dneva v dan slabša. Ljudstvo zahteva od voditeljev kruh in delo, katerega je začelo primanjkovati. Večina tovarov je ustavljenih, ker so francoski strokovnjaki zapustili Alžirijo, domači kadrovi pa ni. Bliža se začetek šolskega leta, toda učnih moči ni, ker so jo učitelji in profesorji prav tako potegnili v Francijo. — Zadnji dogodki so še pospešili odhajanje Francozov iz Alžirije. V nevarnosti je vsa zgradba alžirsko-francoskega sodelovanja, kot je predvideno v evianskih sporazumih, če se položaj v kratkem ne razčisti in normalizira.

Odložitev razorožitvenih pogajanj v Ženevi

Konferenca sedemnajstih za razorožitev, ki zaseda v Ženevi, se bliža odgoditvi, o kateri sta se sporazumno dogovorila ameriški in sovjetski predstavnik Dean in Kuznecov. Dela bodo namreč prekinili od 8. septembra do 12. novembra, da bi tako vsem delegacijam dali možnost, da podrobneje objasnijo svoja stališča na zasedanju glavne skupščine OZN.

To je bil doslej edini praktični sporazum na tej konferenci, ki se bavi bodisi z vprašanjem zmanjšanja splošne oborožitve, kakor tudi specifično z vprašanjem prekinitve atomskih poskusov in uničevanja atomskih in drugega nuklearnega orožja.

V začetku zasedanja pred pičlimi dvema mesecema je vladalo optimistično ozračje, češ da so baje Sovjeti pripravljeni sprejeti

pameten kompromis glede mednarodnega nadzorstva nad spoštovanjem atomskega premirja. Toda prav zadnja poročila pravijo, da sovjetsko odposlanstvo noče nič slišati o kakem niti delnem mednarodnem nadzorstvu.

V ponedeljek pa sta ameriška in angleška delegacija predstavili skupen osnutek sporazuma o prekinitvi atomskih poskusov na zemlji in v zraku, katere je moč zaznamovati s posebnimi pripravi in torej ni mednarodno nadzorstvo na kraju samem nujno potrebno. Vsi radovedno pričakujejo, kako bo Sovjetska zveza sprejela ta predlog.

Sovjetski delegat Kuznecov je proti vsem pričakovanjem odbil angleško-ameriški osnutek, češ da ne predvideva prepovedi tudi podzemskih poskusov.

KRŠČANSKI NAUK

ODPUSTKI

Vsakih 25 let oznani sv. oče »sveto leto«. Katoličane povabi, naj pridejo v središče krščanstva, v Rim, naj se skesano spovedò in obhajajo, obiščejo naj največje rimske cerkve in naj tam molijo po namenu svetega očeta. Vsi, ki to napravijo, prejmejo popoln odpustek. — Naslednje leto je običajno moč dobiti ta popolni odpustek po vsem svetu.

Kristus je dal svoji Cerkvi oblast tudi izven spovednice odpuščati častne kazni, ki smo jih z grehi zaslužili. Rekel je: »Karkoli boste razvezali na zemlji, bo razvezano v nebesih.« (Mat 18, 18). Zato nam sv. Cerkev odpušča častne kazni za grehe, ki so nam bili že v spovednici odpuščeni. Odpuščanje kazni za grehe, ki še niso odpuščeni, se ne more dobiti z odpustki.

Kristus nam je s svojo smrtjo zaslužil nele odpuščanje grehov, ampak tudi odpuščanje kazni za grehe. Njegovo zasluženje je neskončno. Cerkev zajema odpuščanje kazni iz tega neskončnega zaklada zasluženja Jezusa Kristusa in tudi iz velikega zasluženja Marijinega ter svetnikov božjih, ki so v tej zakladnici shranjeni.

S popolnim odpustkom se nam odpustè vse častne kazni. Taki odpustki so n. pr. svetoletni, porcijunkulski, odpustek za zadnjo uro itd. Z nepopolnim odpustkom se nam odpusti samo nekaj častnih kazni. (300 dni odpustka pomeni n. pr.: toliko častnih kazni je odpuščenih, kilokor jih je bilo nekdanj predpisanih kot cerkvena kazen (javna) skozi 300 dni). — Skoraj vsi odpustki se lahko naklonijo dušam v vica.

Odpuščanje častnih kazni moremo prejeti le, če smo v stanu milosti in če smo opravili vsa predpisana dobra dela ali molitve. Kdor hodi k spovedi vsakih 14 dni ali kdor skoraj vsak dan prejema sveto obhajilo, lahko vedno prejme vse odpustke, za katere sta izrečno predpisani sveta spoved in sveto obhajilo.

Zmotno mnenje glede odpuščanja častnih kazni za grehe. Nekateri mislijo: »Če je greh odpuščen, so odpuščene tudi kazni«. Za večno kazen to velja, ne velja pa za častne kazni. Imamo dokaz v sv. pismu. — Bog je odpustil Davidu njegov veliki greh, ne pa vseh kazni. Prerok Natan je Davidu dejal: »Gospod ti tudi odpušča greh, ne boš umrl. Toda ker si s tem pohujšal Gospodove sovražnike, bo umrl sin, ki se ti je rodil.« (2 Kr 12, 13-14).

Popolnoma napak je tudi, če kdo misli, da se z odpustki odpuščajo tudi grehi. Obrekovanje pa je, če kdo pravi, da Cerkev prodaja odpustke za denar in odpušča za denar tudi grehe, ki jih bo kdo šele napravil.

Katoličani v Severnem Vietnamu

Po statistikah, ki jih je objavila informacijska služba ameriške dobrodelne konference, je danes v Severnem Vietnamu 15 milijonov prebivalcev, od katerih je 750.000 katoličanov. Navzlic majhnemu številu katoličanov v primerjavi z ogromno množico prebivalstva, predstavljajo ti v Severnem Vietnamu točno določeno skupnost, ki je močna zaradi dolge zvestobe Cerkvi in zaradi mučeništva. Ta skupnost je zelo povezana, to zlasti zaradi tega, ker je tam v navadi graditi naselja, ki so povsem katoliška. Proti tem katoliškim skupnostim, ki so zaupane nadškofu v Hanoi, msgr. Trin-Hue-Khue, in osim škofom, divja organizirano preganjanje, ki ga vrši komunistični režim Hoci Minha. Razlogi notranje politike in želja, da bi ne ustvarjali nezaupanja pri prebivalstvu v Južnem Vietnamu, kjer je nad deset odstotkov prebivalstva katoličanov, svetujejo krajevnim oblastem, da se izogibajo očitnega nasilnega preganjanja, zaradi česar uporabljajo metodo zakonitega pritiska, ki je zakrinkan z navidezno strpljivostjo.

Resnično pa je, da škofje ne morejo opravljati svojih pastoralnih vizitacij v notranjosti škofij, ne morejo podeljevati zakramenta svete birne, ne vršiti drugih verskih funkcij. Dva škofa sta dejansko konfinirana v svojih stanovanjih in niti ne moreta prejeti škofovskega posvečenja. Duhovniki ne morejo zapustiti naselja, da bi darovali sveto mašo v okolici ali da bi hoteli k bolniku brez dovoljenja policije. Včasih to dovoljenje dobe, toda potem ko je bolnik že davno mrtev. Vlada je zaplenila vse katoliške šole z izjemo semenišča v Minhu. Bogoslovje v Hanoi ju so zaprli leta 1960, ko so komunistične oblasti zahtevale, da bi pričeli tam sistematično učiti marksistični nauk. Velik ženski zavod v Hanoi ju, ki so ga vodile redovnice sv. Pavla iz Chartresa, je bil prvi, ki je bil podržavljen. Dvanajst redovnic še živi v skrajni revščini, v hišici na vrhu te šole. Pooblaščenec apostolske delegacije je bil izgnan iz Severnega Vietnama meseca avgusta leta 1959. Mnogo duhovnikov, nihče ne ve koliko, je zaprtih in obsojenih. Vse to so oblasti izvršile brez večjega hrupa.

Najbolj tragično dejstvo za vietnamske katoličane pa je danes pomanjkanje duhovnikov. Ni jih več kot 300, pa še ti so povečini stari. Vietnamski katoličani, ki so zbežali na jug prosijo, naj bi vsi verniki molili za tiste, ki so ostali v Severnem Vietnamu.

Kardinal Koenig v Zagrebu

Dunajski nadškof kardinal Koenig je z vlakom odpotoval v Jugoslavijo, kamor ga je povabil zagrebški nadškof msgr. Šeper. Kardinal bo v teku svojega zasebnega obiska med drugim obiskal tudi grob kardinala Stepinca, katerega pogreba se ni mogel udeležiti zaradi znane avtomobilske nesreče, ki ga je zadela na poti. — Torej je razlika med ravnanjem poljskih in jugoslovanskih komunistov.

Izjava kardinala Bea

Ogromne težave se še vedno stavlajo za edinstvo kristjanov, toda vera lahko gore prestavlja, tako je izjavil predsednik tajništva za zedinjenje kristjanov, kardinal Bea, na tiskovni konferenci, ki jo je imel v Heytropu pri Oxfordu na Angleškem. Kardinal se je udeleževal del ekumenske konference, ki se je vršila pod pokroviteljstvom angleškega katoliškega episkopata v Heytropu v zavodu jezuitske družbe. Od dne svojega prihoda v London, to je od 2. avgusta dalje, se je kardinal sestel s številnimi predstavniki različnih veroizpovedi. Smo komaj pričeli s sestanki, tako je dejal kardinal, in ne moremo pričakovati, da bi mogli v nekaj letih razpršiti predsodke in nesporazume, ki so se nakopičili v teku dolgih in žalostnih stoletij. Nato je omenil, da so nekatere zmote, ki se tičejo katoliškega nauka zelo razširjene po svetu in zaključil: Čim bi sprejeli temeljna načela katoliške Cerkve, ne bi bilo težko najti sporazum o nezmotljivosti papeža, ki je omejena izključno na področje vere in morale.

Nekatoličani na koncilu

Glavni odbor svetovnega sveta nekatoških cerkva je 17. avgusta zaključil s svojimi deli v Parizu. Na sestanku so soglasno odobrili predlog, da svet pošlje enega ali dva opazovalca na II. vatikanski svetovni cerkveni zbor. Eden izmed opazovalcev bo dr. Lucas Vischer, duhovnik švicarske reformirane cerkve. Drugi bo imenovan kasneje, če bo potrebno. Medtem poročajo, da je po anglikanski in luteranski cerkvi tudi metodistična imenovala svoje opazovalce za II. vatikanski koncil. Zaenkrat je določila škofa Freda Pierce Corsons iz Filadelfije in dr. Harolda Robertsa iz Richmond College v Veliki Britaniji. Kasneje bo metodistična cerkev imenovala še tretjega opazovalca.

23. IN 24.
AVGUSTA
1962

PASTORALNI TEČAJ

slovenskih duhovnikov v tržaškem semenišču

Srečanja z nujno povezanimi predavanji in razgovori vsakovrstnih izobražencev niso danes snobizem, temveč so postala potreba. Zato pogosto beremo o seminarjih, kongresih in tečajih v raznih mestih. Trst ne zaostaja pred drugimi mesti; pred kratkim so se tu mudili notarji, fiziki in »evropaisti«, pretekli teden pa tudi slovenski duhovniki iz raznih delov sveta.

Sodobni izobraženelec, torej tudi duhovnik, čuti potrebo po čim večji izpopolnitvi. Morda bo za nekatere zvenelo paradokso: duhovnik zavzema danes v socialnem življenju, tudi v sedanjem zmaterializiranim svetu pomembno mesto. Pravzaprav človek ni mogel nikoli mimo duhovnika, tako tudi danes ne, ko živimo v tako zvani dobi tehnike in precejšnjega propadanja moralnih vrednot. Svet napreduje — toda koliko drži to v duhovnem pomenu? In v tem okolju živi današnji duhovnik, deluje v tem ozračju, vedno posreduje to, kar je marsikomu misterium fidei. Posredovati pa pomeni tudi izčrpati se, zato čuti tudi duhovnik potrebo po vsestranski izpopolnitvi, najprej seveda notranji. V tej luči moramo gledati na tečaje duhovnikov.

Duhovnik ravno zaradi svojega poslanstva in sedanjega stanja čuti potrebo po teh dneh. Njegova naloga je ohraniti sebe pri Kristusu in pripeljati sodobnega človeka h Kristusu. Sleherni duhovnik nosi v sebi ta problem, skrb in prizadevanje, kontrast in borbo vsakdanjega dne med dobrim in zlim. Zato se mora kdaj pa kdaj ustaviti, da obogati svojo notranjost: zato duhovne vaje, tečaji in podobno.

Prav je, da izrekamo javno te misli, da jih naš človek spozna, se približa problemu in potrebam svojega duhovnika.

Pojm slovenski duhovnik moramo razumeti v širokem smislu: slovenski duhovnik živi in deluje v matični državi, med slovensko manjšino v Italiji in Avstriji, med slovenskimi izseljenci po širnem svetu ter v misijonih. Skoraj ni države, kjer bi ne deloval slovenski duhovnik.

Letošnji tečaj za slovenske duhovnike je bil v tržaškem semenišču v dneh 23. in 24. avgusta. Letos je sprejel Trst slovenske duhovnike iz raznih delov sveta, od daljne Argentine do samega Trsta. Prvi podoben tečaj je bil preteklo leto v Celovcu. Vseh duhovnikov je bilo letos 80. Vso organizacijo tečaja je pripravila in vodila Duhovska zveza (DZ) v Trstu pod predsedstvom msgr. dr. Lojzeta Škerla. Skupno z goriško DZ je tržaška DZ določila predavanje.

Novost letošnjega tečaja je bilo predavanje laika, ki je bilo nekako odkritje, posebno ker je bil predavatelj priznani tržaški časnikar dr. Matej Poštovan.

Predavanja so bila izrazito sodobna. Naslove bi zgoštili takole: Sodobni svet se prešerno ponaša s tehniko, ki ga je oddaljila od Boga in verskega življenja; problem delavca in mladine; kateheza kot pot duhovnika do človeka; duhovnik-dušopastir. To je osrednji problem, ki je bil leitmotiv v predavanjih, debatah in razpravah.

Ta nelahka vprašanja sta obravnavala dr. Alojz Suštar in dr. Matej Poštovan, ki sta nosila glavno breme tečaja: vsak po dve predavanji. Njiju globoko poznavanje in nazorno podajanje sta dvignila tečaj na visoko raven resnih študijskih dni. V obliki premišljevanja pa je dvakrat govoril dr. Jakob Ukmar. Imeli smo vtis, da nam je dal od sebe, kar je imel najboljšega. Na programu sta bila še dva zanimiva referata in sicer »Delavsko vprašanje na Tržaškem« dolinskega župnika g. Albina Grmeka ter »Poučevanje verouka med Slovinci« bazoviškega župnika g. Marijana Živca.

Prvi dan je o pastoralnih problemih lepo govoril tudi tržaški g. škof.

Razni govorniki so se medsebojno dopolnjevali, da so tvorili jasno in zaokroženo celoto.

Vsako tako zborovanje ima svojo ko-

reografijo, ki ni izostala niti v našem primeru. Ze sam Trst in prijazno poslopje tržaškega semenišča sta dala vsej stvari lep okvir, še bolj pa prisotnost tržaškega g. škofa, ki je tečaj otvoril in zaključil. Dr. Škerl je prebral pozdravni pismi goriškega in koroškega škofa. Svoje pozdrave so poslali tudi različni duhovniki iz raznih krajev, (doktorja Vodopivca iz Rima in dr. Zaklja iz Argentine itd.). Ze v začetku pa je vodstvo naprosilo g. škofa naj pošlje v imenu vseh udeležencev vdanostni telegram sv. očetu. Pestra in pisana je bila slika raznolikih središč delovanja slovenskih duhovnikov, kar je bilo tudi opaziti po raznih avtomobilskih targah. Eno pa moram poudariti in podčrtati: radi se snidemo, radi se vidimo; živimo v velikih razdaljah, a kljub temu smo povezani medseboj in čutimo potrebo, da bi bili še bolj povezani in strnjeni v svojem delovanju.

Preživeli smo dva bogata dneva. Govori so nam odkrili probleme, nakazali najnujnejše rešitve in najboljše sredstva; srečanje nas je zbližalo in povežalo — dneva sta popolnoma uspeša.

Skupno delo in molitev, sodelovanje in molitev naših vernikov, blagoslov Najvišjega, za katerega živimo, in delamo pa so nam najboljše poročilo za bodočnost, v katero stopamo z velikim, a zato nič manj stvarnim optimizmom.

Dušan Jakomin

Umorili so nedolžnega

V soboto dne 18. avgusta zjutraj so v bolnici Caroline v Stockholmu na Švedskem izvedli poseg, s katerim so preprečili, da bi ameriška napovedovalka pri televiziji Finkbine, ki je jemala pomirjevalno sredstvo talidomid, rodila otroka, ki bi bil zaradi posledic omenjenega mamila morda rojen iznakažen. Ta otrok je bil živ in nedolžen človek. In so ga v tej bolnici umorili. Vsi so mu priznali sposobnosti spoznanja, čutenja in hotenja. Imel je torej vse pravice človeške osebe. Bil je brez krivde. Poklican je bil v življenje, ne da bi ga kdo za to vprašal. V nekem smislu mu je bilo to življenje vsiljeno; pričel je živeti brez kakršne koli pobude s svoje strani. Za morebitne domnevne iznakaženosti je bila odgovorna družba. Otrok sam je bil samo žrtev. In vendar so mu to izmalicečnost očitali kot krivdo, ki je zahte-

vala smrtno kazen. Zato so ga umorili. Pravijo, da so to storili iz ljubezni. Iz ljubezni do življenja matere, ki naj bi bila izpostavljena hudim nevarnostim, če bi prišlo do rojstva iznakaženega otroka. Čudna ljubezen družbe in čudna ljubezen matere, ki zadaja smrt, da si zagotovi vedro in mirno življenje. Čuden zakon ljubezni, ki se istoveti z zakonom nasilja. Umorili so ga, tako trdijo dalje, iz ljubezni, ker so mu hoteli prihraniti življenje polno trpljenja in solz. Toda tudi telesno in duševno manj vredni, tudi najstrašnejše pohabljeni ljudje hočejo živeti. Sreča je notranje duhovno dejstvo. Je skrivnost duha, ki ga nihče od zunaj niti mati, ne more dati ali odvzeti. Ni privilegij ne zdravih ne bogatih ne mladih ne močnih. In poleg vsega so temu otroku odvzeli možnost večnega zveličanja.

Vsi, ki so hoteli opravičiti primer Finkbine, ne vedo, kaj je ljubezen. Ne vedo, kaj je vrednota življenja vsake posamezne osebe, ne vedo, kaj je tajnost sreče, ne vedo, kaj je temelj resnične človeške veličine.

Nobenim potvarjanjem ni uspelo zanižati, da je bil umorjen živ in nedolžen človek in da so storili zločin.

(Vatikanski radio 24. 8. 1962)

Veliki šmaren na Poljskem

Poljske oblasti, tako so poročale tiskovne agencije, so odklonile dunajskemu nadškofu, kardinalu Koenigu, vizum, za katerega je prosil, da bi se mogel udeležiti verskih slovesnosti v Censtohovi za praznik Marijinega vnebovzetja. Čeprav 15. avgust ni priznan na Poljskem kot praznični dan, je pričakovalo kardinala Wyszynskega pred slovitim svetiščem črne Matere božje nad 150.000 vernikov, ki so prišli iz vseh krajev dežele. Navzoči so bili tudi številni duhovniki, ki so prišli iz Anglije, ZDA, Avstralije in Latinske Amerike, to je iz dežel, kjer živi največ poljskih emigrantov. Kardinal Wyszynski je ob koncu svete maše naročil tem duhovnikom, naj sporoče njegove in pozdrave vseh poljskih katoličanov vsem sonarodnjakom, ki so raztreseni po svetu. Vsi smo združeni, tako je dejal kardinal, v ljubezni do Marije. To čustvo, ki povezuje Poljake v domovini, je vez, ki še dlje veže naše emigrante med seboj in z njihovim prvotno domovino.

Po večernicah tistega dne je varšavski nadškof omenjal vernikom, da je letošnji pomlad, ko je potoval skozi Dunaj, povabil kardinala Koeniga, naj obišče Poljsko in svetišče na Jasni gori. Koraki, ki sem jih napravil pri poljski vladi, tako je nadaljeval kardinal Wyszynski, da bi dosegel potrebno dovoljenje za kardinala Koeniga, pa so bili zaman. Poljske oblasti mu niso dovolile vstopa. Uporabil bom prvo priložnost, da bom izrekel dunajskemu nadškofu svoje obžalovanje zaradi tega dejanja poljskih oblasti.

14. marijanski shod na Opčinah

Tržaški in goriški duhovniki naznanjamo vsem dragim rojakom 14. marijanski shod na Opčinah v nedeljo 9. septembra. Pred 14. leti smo začeli s prirejanjem naših shodov, vsako leto z večjim veseljem nadaljujemo, ker vidimo vedno večji odziv, vedno večjo udeležbo.

Stalno, zlasti v zadnjih letih po lurski stoletnici so radi prihajali na marijanski shod tudi Goričani. Devinski dekanat je bil vedno od vsega začetka častno zastopan. Od letos naprej ni marijanski shod uradno samo za Tržacane, ampak za vse zamejske Slovence od Steverjana do Miljskih hribov nad Koprmo. 14. marijanski shod bo torej mogočno srečanje vseh Boga in narodu zvestih primorskih Slovencev. VABIMO TUDI ROJAKE IZ SLOVENSKE BENEČIJE.

DRAGI ROJAKI! Na 14. marijanskem shodu bomo skupno počastili nebeško Kraljico! Na 14. marijanskem shodu bomo skupno molili za cerkveni zbor! Na 14. marijanskem shodu bomo obenem proslavili prvo stoletnico škofa Martina Slomška († 22. septembra 1862).

Spored velikega shoda objavimo v naslednji številki in na letakih, ki jih dobite to nedeljo. Na shodu bo govoril g. M. Mazora iz Šempolaja, vso slovesnost bo vodil kakor že toliko let prevzval tržaški g. škof. Začetek ob 4^h popoldne.

Vse naše organizacije, zavedna mladina, vsi Bogu in narodu zvesti odrasli, v nedeljo 9. septembra z veseljem in ponosom na 14. marijanski shod na Opčine! Vabijo tržaški DUHOVNIKI

Na Svetih Višarjah

Kino si hoče osvojiti črni kontinent

Zgodovina se vedno spreminja. Tisti, ki so bili do sedaj tlačeni, se počasi prebujajo; njihovo gibanje pomeni začetek nove dobe, dobe, v kateri ne bo več prostora za kolonializem. Tega prebujanja se beli človek boji; bojijo se ga kolonialisti, bojijo se ga predstavniki kulture: predsednik Senegala, Senghor, odlični pesnik, bo lahko postal v bližnji bodočnosti Nobelov nagajenec.

Tisti, ki se tega gibanja ne bojijo, ki ostanejo popolnoma ravnodušni, so filmski ljudje. Oni gledajo na Afriko kot na kontinent, ki ga je treba šele osvojiti. Zanje je ta kontinent še neraziskano tržišče, ki ga bo treba šele izrabiti. Seveda nimajo nobenega namena, da bi ustvarili afriški kino, v katerem naj bi bili samo afriški igralci, tehniki in režiserji. Se na misel jim to ne pride. Oni težijo namreč za tem, da na tej zemlji snemajo pseudo-zgodovinske filme, da afriškega gledavca seznanijo z ustvaritvami belega človeka.

Iskustvo nas uči, da filmski producent ni nikakor podoben misijonarju kulture. Proizvodnja, ki nima nobenega obzira do evropskega občinstva, kateremu nudi vedno močnejše doze erotizma, sadizma in nasilja, bo z afriškim občinstvom še slabše ravnala. Zato se filmski ljudje ne bojijo prebujajočega se leva: v rokah imajo smrtonosno orodje, ki so ga uspešno uporabljali tudi pri najbolj trdnih kulturah.

Se bolj optimisti in gotovi samih sebe so postali, potem ko so gledali v Rimu prvi mednarodni festival afriškega in arabskega filma. Udeleženi so bili sedemnajst afriških držav s kratko in srednjemetražnimi filmi. Od vseh prikazanih filmov se ni niti eden dvignil nad povprečnost. Seveda pa se ne more drugega pričakovati od kinematografije, ki komaj nastaja, kinematografije, ki še ne pozna zapadne tehnike. Toda prav zaradi tega se sprašujemo, kako bo evropski kino vplival na mladi afriški plod. Kakšen psihološki učinek bodo doživeli afriški gledalci, ko bodo morali primerjati svoje naivne patriotske oleografije z močnimi in sugestivnimi prizori v evropskih filmih? Ta primerjava bo v prid samo sled-

Kraljice s pesmijo in obljubo, da ji bomo ostali zvesti. Nebo se je medtem popolnoma zjasnilo. Sonce nad nami, sonce v nas! Saj smo v dušah resnično čutili božjo milost in Marijino pomoč.

Z Višarji nas je pot peljala k Rajbeljskemu jezeru. Kdo ga ne pozna? Saj ga je ovekovečil naš goriški slavček S. Gregorčič v pesmi »Rabeljsko jezero«. Marsikdo izmed romarjev tega jezera še nikoli ni videl in je bil zato nad njim zares presenečen.

Prvi mrak se je že spuščal v dolino, ko smo se začeli zbirati za povratek. Peljali smo se mimo rudnikov in se ustavili še v Rajblju. Nato pa skozi Zabnice naravnost domov. Četudi veseli in zadovoljni, ni bilo nikomur do bučnega smeja in dovtipov. Preveč je bilo lepih vtisov, ki smo jih odnesli s seboj, da smo imeli vso pot kaj premišljevat. In še marsikdaj pozneje se bomo z mislijo radi povrnil k tem lepim uram molitve in pesmi pa tudi zdravega in čistega veselja.

Goriška romarica

njim. In tedaj se bo lahko zgodilo, da bo afriška kinematografija začela posnemati evropsko in se bo takoj v začetku odpovedala temu, da bi našla svojo resnično inspiracijo, tako da bo zgubila ves pomen in vrednost.

Tu nastane tudi težak moralni problem. Če bodo dospeli tudi v Afriko filmi, ki prikazujejo grdobije in patološke zablode naše družbe, bo beli človek dodal še eno točko v svojo škodo in se bo pred črncom pokazal še slabše. Tako se bo razkol med tema dvema rasama še bolj povečal. Če pa bo skušal črnc posnemati belca, bomo imeli kmalu na filmskih platnih poleg patologije belega človeka tudi pa-

tologijo črnca in v novem občinstvu še druge ljudi, ki bodo prav tako izpostavljeni vsem nevarnostim kvarnega filma.

Ali ti problemi kaj vzhemirajo filmske producete in motijo njihovo spanje? Se malo ne! Morala zanje sploh ne obstaja in o resnični umetnosti imajo kaj malo pojma. Zato pomeni črni kontinent zanje novo pridobitev, kjer morajo preizkusiti svoj dekadentizem in pseudo-erotizem. Za občinstvo se še malo ne zmenijo in zaradi njega si res ne delajo nobenih preglavic. Kar jih predvsem zanima, je to, da s svojimi kvamnimi proizvodi osvojijo črni kontinent, ki postaja politično vedno bolj samostojen.

Mira

RAZNE NOVICE

Obisk moskovskega patriarha v Srbiji

Moskovski patriarh se je mudil v Srbiji istočasno kot Hruščev v Bolgariji. Imel je veliko spremstvo ruskih duhovnikov. Sedanjí moskovski patriarh se imenuje Aleksej in je verski poglavar pravoslavne cerkve v Rusiji. Odnos med uradno Cerkvijo in državo je v splošnem dober, ker so cerkveni predstavniki mnogo popustili v cerkveno-pravnem pogledu. Poset ruskih verskih predstavnikov je veljal makedonski pravoslavni Cerkvi, kateri načeluje patriarh German v Ohridu. Tolmačijo tudi, da pomenja ta visoki obisk priznanje makedonske narodne in verske samoniklosti od strani ruske Cerkve. Predsednik Tito je ob tej priliki odlikoval ruskega patriarha z redom jugoslovanske zastave za zasluge v prizadevanju za bratstvo med narodi. Patriarh Aleksej je hkrati tudi izjavil, da ruska pravoslavna Cerkve ne bo sodelovala na II. Vatikanskem cerkvenem zboru, ki je po njegovem mnenju notranja zadeva katoliške Cerkve.

X. polifonični natečaj v Arezzu

se je zaključil v nedeljo 26. t. m. ob prisotnosti predsednika republike Segnija. Tekmovalo je 52 zborov iz 12 držav. Med tekmovalcem je bilo tudi več koncertov. — Daljše poročilo bomo zaradi pomanjkanja prostora objavili v prihodnji številki.

Toča v Piemontu

V Piemontu, v provinci Vercelli, je pretekli teden toča prizadela eno milijardo lir škode. Zrna, debela tudi 400 gr, so razbila mnogo steklenih streh velikih industrijskih podjetij in dež je nato poškodoval tovarniške stroje, da so morali ukiniti delo. Neizmerno škodo pa je toča povzročila na polju, kjer je pokončala ves pridelek.

Pilot je s prisotnostjo duha preprečil nesrečo

Letalo jugoslovanskega Aerotransporta je na progi Mostar-Beograd zadobilo okvar in je zasilno pristalo na 1765 visoki planini Prenj. Pilot Dragan Milosavljević je tako preprečil dvakratno katastrofo, saj je letalo pristalo komaj 10 metrov pred prepadom. S pomočjo 4 članov moštva je 24 potnikov, med temi 9 otrok, naglo izstopilo iz letala, ki se je čez 10 minut vnelo in zgorelo. Potniki so se vsi rešili.

Dobili bomo umetno mleko

Britanski tehniki so se posrečilo, da so izdelali umetno mleko. Ima sicer še okus po rastlinskih snoveh, katere so uporabili za sestavo mleka, a upajo, da bodo tudi to odpravili. Umetno mleko so tehniki izdelali iz raznih rastlin: trave, kopriv, listov cvetače, katerim so dodali

še rastlinske maščobe, ogljik in vitamine B-12. Znanstveniki so izjavili, da ne bo na svetu nikdar dovolj krav, da bi lahko z mlekom prehranile vse otroke sveta. Računajo, da bodo v najkrajšem času začeli s proizvodnjo umetnega mleka v velikem obsegu.

Radio Trst A

Teden od 2. do 8. septembra 1962

Nedelja: 9.30 Slovenski narodni motivi. — 10.00 Prenos maše iz stolnice sv. Justa. — 11.30 Oddaja za najmlajše: »Leteči konj«. — 12.15 Vera in naš čas. — 14.45 Sestanek z »Vasovalci«.

Ponedeljek: 18.30 Skladbe jugoslovanskih avtorjev. — 19.30 Znanost in tehnika: »Kaj je bioritmika«. — 20.30 Iz glavnih italijanskih opernih gledališč: Giuseppe Verdi: »Aida«, opera v štirih dejanjih.

Torek: 18.30 Italijanski operni pevci (36) »Enrico Caruso«. — 19.00 Violist Srečko Zalokar, pri klavirju Jelka Suhadolnik-Zalokar. — 19.15 »Pustolovščine Toma Sawyerja«, radijska zgodba za mladino. — 21.00 Obletnica tedna: »Ob 25-letnici smrti barona Pierra de Coubertina, pobornika olimpijade«. — 21.40 Klavirska sonata Ludviga van Beethovna - Sonata št. 15 v D-duru, op. 28. — 22.00 Ilustrirano predavanje: »Zgodba Pavla Diakona«. Prva oddaja.

Sreda: 18.30 Schumann: Tretja simfonija v Es-duru, op. 97 imenovana »Renskask«. — 19.30 Turistični razgledi. — 21.00 »Potovanje v Koromandijo«, igra v treh dejanjih. — 22.30 Druga Mednarodna revija pevskih zborov v Loretu. Četrta oddaja.

Četrtek: 18.30 Iz italijanskega ustvarjanja: Glasba v Florenci za časa Medicejcev. Tretja oddaja. — 19.00 Tenorist Miro Brajnik. Na sporedu so Merkujevi in Vodopivčevi samospevi. — 19.30 Za Valvazorjem po naši deželi. Deseta oddaja. — 21.00 Simfonični koncert Turinskega orkestra Italijanske Radiotelevizije.

Petek: 18.30 Iz simfonične glasbe 19. stoletja: Mendelssohn-Bartholdy: Suita iz »Sna kresne noči«. — 19.00 Koncertna sezona Tržaške Ljudske univerze 1960-61. — 19.30 Človek in cesta: (10) »Psihohigiena za volanom«. — 21.00 Koncert operne glasbe. — 22.00 Srečanja s tržaškimi književniki: (10) »Stanko Janežič«.

Sobota: 16.00 Junaki športa: (2) »Ble-riot preleti Rokavski preliv«. — 18.30 Tretja simfonija (Kraški spevi). — 19.05 Pianist Andrej Preger. — 19.15 Goriški obiski: (9) »Pevma in Oslavje«. — 20.40 Celjski komorni zbor. — 21.00 »Deževni večeri«, igra v treh dejanjih.

Volitve v tržaški občini

Blizu se čas volitev v tržaški občini. Datum še ni točno določen. Verjetno bodo v nedeljo 11. novembra. Občinske volitve so upravnega značaja. Na njih bodo izvoljeni ljudje, ki bodo vodili tržaško občinsko upravo, gospodarske, kulturne, socialne in druge zadeve tržaškega mesta in njegove okolice. Imele pa bodo tudi politični značaj, saj se bo na njih pokazala moč posameznih strank. Na njih moramo nastopiti tudi Slovenci, da se bomo preko svojih zastopnikov lahko borili za pravice in koristi slovenskih občanov. Za nas bodo občinske volitve važne še v nekem drugem pogledu. Kakor vse kaže, bomo imeli Slovenci po razpustu Neodvisne socialistične zveze eno samo, to je Slovensko listo. Našo manjšino bodo uradno šteli samo po številu glasov, ki jih bo dobila Slovenska lista. Glasovi, ki jih bodo dali slovenski volivci drugim strankam, bodo v tem pogledu izgubljeni. Pri zadnjih volitvah leta 1958 je dobila Slovenska lista samo enega zastopnika, in še to ne s količnikom, ampak z največjim ostanom. Letos mora število svojih glasov občutno povečati. Slovenska katoliška skupnost se pripravlja na občinske volitve z vso vestnostjo. Njen moderni socialni program je dovolj širok za vse zadeve Slovence. Zato upa, da bo skupno z drugimi demokratičnimi silami no z drugimi demokratičnimi silami pritegnila k Slovenski listi vse tiste katoličane, demokratično, socialno in narodno zavedne slovenske ljudi, v katerih bije zvesto in pošteno srce. Odbor Slovenske katoliške skupnosti prosi vse svoje člane, pristaše in prijatelje, naj se zdaj začnejo s primerno propagando. Zlasti tistim, ki so doslej volili druge liste, misleč, da volijo svoje rojake, je treba natančno pojasniti, da imajo letos samo eno izbiro, če hočejo res ostati zvesti svoji materi, to je Slovensko listo. Vse druge liste, pa če tudi kandidirajo ljudi, ki imajo naša imena, nikakor ne pridejo v poštev, ker širijo totalitarni in brezverski strup, z napredkom zakrinkano nazadnjaštvo in narodno brezbrižnost. Naše mesto nikakor ni v italijanski komunistični ali italijanski socialistični stranki, čeprav se bosta obe dobrih slovenskim volivcem. Svoji k svojim, bodimo edini! Slovenska katoliška skupnost se je poživila z mladimi silami, ki so zrasle na tej zemlji in čutiljo potrebo našega ljudstva bolj kakor komunisti, ki sicer veliko govorijo, dejansko pa rešujejo naše probleme le z vaškimi pesli in moralnim kvarjenjem mladine.

pri Mariji izprosimo tako potrebnega dežja. Zato se tudi ni nihče pritoževal, če nas je više gori presenetil dež in se nam je na Višarjah obetalo slabo vreme. Sicer pa v Kanalski dolini še zdaleka ni taka suša, kakor pri nas. Travniki so zeleni kot v najbujnejši pomladi, da se jih kar nismo mogli nagledati. Pozno popoldne smo dospeli do vzpenjače, ki nas je v manjših skupinah prepeljala na goro.

Svete Višarje! Kako lepo je romarju pri srcu, ko jih od blizu zagleda! Vse skrbi se nekam odmaknejo, kakor bi hoteli dati prostora pobožnim mislim in zbranosti, ki nas v prijetni gorski višini približa Bogu in Mariji. Res, da danes ni več tako kot nekoč, ko so bile Višarje samo božja pot. Marsikaj moti, marsikaj ni prav. Vendar, ko se zbero slovenski verniki s svojimi dušnimi pastirji ter zadoni v cerkvi in okoli nje naša prelepa pesem, so Svete Višarje zopet kraj molitve in Marijinega češčenja. Vse drugo stopi v ozadje in izgubi veljavo.

Kot smo predvidevali, je na Višarjah zvečer deževalo. Žal nam je bilo samo zato, ker se okoli višarskega griča ni mogla vršiti običajna romarska procesija z lučkami. Zato smo pa v cerkvi lepo opravili večerno pobožnost ter počastili Marijo z molitvijo in pesmijo. Zatem so se romarji porazgubili po raznih gostiščih, da bi se okrepčali in odpočili. Iz prijazne gostilne pri Kerštinu pa je še dolgo zvenel vesel smeh in pričal, da vlada med romarji res prava židana volja.

Naslednjega jutra je prišla na Višarje druga skupina Goričanov, katero sta spremljala msgr. Novak in dr. Humar. Ob napovedani uri smo šli novim romarjem s križem naproti, nato pa v procesiji v Marijino svetišče. In kakor v lepih starih časih se je razlegala čez višarske griče slovenska molitev, slovensko petje.

Povedati moramo tudi to, da goriški romarji to pot niso prišli k Mariji praznih rok. Prinesli so dve krásni albi za višarsko bogoslужbo kot dar za šestoletnico božje poti, ki smo jo obhajali pred dvema letoma. Takrat so namreč nekateri naši duhovniki sklenili, da se tudi goriški Slovenci uvrste med one Marijine častivce, ki so ob tej priliki prinesli na Višarje svoj dar. Marijina družba in Tretji red pa tudi drugi so takoj z veseljem dali svoj prispevek za nakup blaga, dve priđni in zvesti družbenici sta pa albi sešili in okrasili s krasno vezeninom. Lahko rečemo, da je bil dar goriških Slovencev zares lep in v višarski cerkvi tudi hvaležno sprejet. V novih albah sta prva maševala p. Fidelis in msgr. Novak.

V sredo, ko sta bili na Višarjah obe skupini goriških romarjev, so se vrstile maše druga za drugo skoraj vse popoldne, ker je prišlo gor tudi več tujih duhovnikov. Za nas je eno daroval p. Fidelis, ki je imel tudi kratek, a prisrčen govor, drugo pa msgr. Novak; med to sv. mašo je lepo govoril o Mariji dr. Humar. Romarji pa so med službo božjo deloma molili rožni venec, deloma pa prepevali. Po skupni pobožnosti v cerkvi smo se razkropili na vse strani: nekateri v planino, drugi proti Lovcem, zopet drugi po bližnjih stezicah in gričih. Deževalo ni več, zato smo lahko mirno občudovali lepoto gor, čeprav je marsikateri vrh pokrivala megla. Popoldne smo se še udeležili blagoslova in se poslovili od Višarske

Vabimo na 14. Marijanski shod na Opčinah, ki bo v nedeljo 9. septembra. Začetek ob 4^h popoldne. Goričani in Tržačani, pridite!

PIERRE L'ERMITTE

35

Najboljša izbira

POVEST DOBRIH LJUDI

Ko je nato Mijo pil iz kozarčka prej naročeno pijačo, ga je debeli gostilničar gledal z dokaj mimiimi očmi. Kaj je mislil ta surovi mož? Morda ni vedel niti to; morda je bil zadovoljen, ker je pokazal svojim »tovarišem«, da je stoddostni komunist in je žena vseeno prejela sv. zakramente! To bi se dalo sklepati iz tega, ker je zavrnil denar, ki mu ga je ponudil duhovnik...

Tedaj je rekel Mijo smeje: »Za pokoro sem dal vaši ženi, naj vas poljubi, čeprav je morala toliko čakati na moj prihod zaradi vas.«

Ponudil je gostilničarju roko in dodal: »Saj niste zamerili, kajne?«

Gostilničar je ostal brez besede, hitro si je obrisal roko ob predpasniku in nato segel v ponujeno roko.

»Ah... ni prav, če smo tako zakrknjeni.«
»Ko boste bolni, vam obljubim, da vas pridem obiskat,« je zaključil Mijo in s tem vzbudil splošno veselje med gosti.

In preden je odšel, se je obrnil k vsem in zaklical:

»Na svidenje, prijatelji!«

Mrmraje so odgovarjali:

»Na svidenje, gospod... Zbogom, prečastiti... oče... brat... tovariš.«

Manjkalo je soglasje v odgovorih, a vse se je dobro izteklo.

Po dnevih polnih dela se je Mijo vračal domov močno utrujen. Večkrat se mu je ob takih večerih vzbudila želja, da bi bilo lepše biti duhovnik v kaki mestni župniji, kjer bi imel opravka z izobraženimi ljudmi.

Ko se je zavedal takih misli, jih je odgnal kot skušnjavo. Ali ni postal duhovnik za vse ljudi? In če ga je božja Previdnost postavila med delavske množice v predmestje, mora postati delavski duhovnik. Vdati se mora v njene načrte in naučiti se, da premaga vsak odpor,

vsak prirojen strah. In to si je Mijo tudi prizadeval. Včasih je bilo treba iti na župansto, kjer so bili uradniki protiverško usmerjeni in so ga pošiljali od urada do urada, kot pošiljajo nogometaši svojo žogo, in Mijo je šel.

Druge zopet so ga klicali k bolniku v bolnico, kjer so bolničarji in postrežniki nalašč iskali zapreke; bolnik je res nevarno bolan, a on ne more k njemu, ker ni zato bolnik naredil pismene prošnje, kot, so rekli, je treba; a po raznih stnostih je končno le prišel do njega.

Nekega dne pa se je Mijo znašel kar skoro sredi revolucije v svoji župniji. Židovi so bili vsi prevlečeni s plakati rdeče barve kot je volovska kri, s katerimi je komunistična partija vabila vse »zavedne in organizirane« delavce na javen shod in razgovor. Voditelji naj bi na tem shodu razglasili svoje načrte in pojasnili svoje mnenje.

Organizatorji shoda so izbrali največjo dvorano v vsem predmestju, ker so zaradi podrobne propagande po tovarnah

računali, da bo prišlo okrog dva tisoč delavcev na zborovanje.

Po župniji je med duhovniki in vernimi ljudmi zavladal preplah. Mijo je porabil to priliko in zopet poudaril potrebo boja proti brezboštvu in pokvarjenosti, znova ponovil svoje predloge:

»Glejte! Če bi imeli mi dobro organizirano župnijsko organizacijo mož, žena, fantov in deklet, bi lahko šli masovno na zborovanje. Tako pa bo vsa ta nevedna množica v rokah rdečih agitatorjev in nihče ne bo ugovarjal in ne branil.«

A vendar ni bilo tako. Dve uri pred zborovanjem se je pojavil v župnišču škofijski misijonar, ki je bil zelo več javnih nastopov. Prišel je, da bo nastopil na zborovanju in pobijal nauke rdečih govornikov. Prosil je župnika, da bi mu dal koga za spremljevalca. Stari župnik ni z navdušenjem sprejel te prošnje, raje bi se v te zadeve ne vtikal.

»Požrli vas bodo, vam zagotovim, ker poznam taka zborovanja. Postanejo besne zveri v rokah brezvestnih voditeljev, ki

so zmožni vsega in jim ni nobena stvar sveta. Končno bi lahko nastale tudi hude posledice zame in za vso župnijo. Poslušajte mene, ki poznam življenje. Pojdite raje spat.«

Toda misijonar ni imel namena oditi. Nasprotno, ko se je bližala deveta ura, je vstal, potrepal Mijo po rami in mu rekel:

»Ej, mladenič, pridite z menoj!«

Tudi Mijo bi se raje ne vtikal v to razgibano zadevo, a ker ga je misijonar povabil, se ni hotel odmakniti. Pogledal je župnika, proseč ga dovoljenja.

»Pustite ga, naj gre z menoj,« je vpadel v besedo misijonar. — »Nič mu ne bo treba govoriti, videl pa bo prizor, ki mu bo za bodočnost v veliko korist.«

»Ali bi radi šli, g. kaplan?« je vprašal župnik.

»Da, g. župnik,« je odgovoril Mijo boječe, saj je itak pričakoval negativen odgovor.

»Pa pojdite,« in odšla sta oba.

(se nadaljuje)

GORIŠKE NOVICE

Duhovne vaje za fante in dekleta

Kot vsako leto, so se tudi letos vršile duhovne vaje za fante. Pričele so se predpreteklo sredo po večerji in se končale v soboto zjutraj. Udeležili so se jih dijaki iz Pevne, Gorice, Standreža, Sovodenj, Gabrij, Rupe, Jamelj, Mavhinj, Devina in Štavnava: 12 vsega skupaj, povečini gojenici iz Alojzijevega.

Vršili so se govori večkrat na dan; pridigar, salezijanec s Koroškega, je razlagal o človeku, veri, sv. spovedi, o Bogu, sv. obhajilu. Božja beseda je segala v srca vsakomur in vrnilo smo se domov s trdnim sklepom, da bi nam nauk, ki smo ga slišali, ostal vedno pred očmi na poti življenja.

V zavodu so se požrtvovalne sestre pokazale zelo pridne kuharice, tako da smo bili postreženi kot gospodje.

Za zaključek pa je gospod fotograf Klein-dienst slikal vse skupaj, tudi sestre.

Odnegli smo dobre vtise s tega kratkega bivanja v zavodu pri duhovnih vajah, ki so tako potrebne mladim fantom.

Udeleženec

*

V četrtek 16. t. m. zvečer je bilo na dvorišču zavoda sv. Družine kar vse živo. Dekleta iz mesta in raznih vasi smo se zbrala, da bi se par dni odtrgale mestnemu hrupu in vrvenju ter v samotni opravile duhovne vaje. Te je vodil gospod Silvo Mihelič, salezijanec s Koroškega. V številnih govorih, ki so bili prepleteni z zgledmi, nam je hotel pokazati, kakšen mora biti pravi kristjan, da bo vreden ud sv. katoliške Cerkve. Predvsem mora biti goreč in se navduševati za vse to, kar je božjega, in pa pomagati mora svojemu bližnjemu. V zvezi s tem je gospod voditelj zelo priporočal apostolat, ki ga vsakdo lahko opravlja v svojem poklicu.

Naslednji govori so se sukali okrog Boga in treh božjih oseb, med katerimi se je druga oseba Bog Sin učlovečil, za nas umrl na križu in nam zapustil najdragocenejši dar svete maše, med katero se pretrgajo vse razdalje časa in kraja, tako da med povzdigovanjem lahko rečemo, da klečimo na Kalvariji pod križem, na katerem visi mrtvi Zveličar.

Po vsakem govoru smo se lahko zbrale in se poglabile v to, kar nam je od govora ostalo najbolj v spominu. Opolne seveda, ko je zvonček pozvonil, nismo odlasale, da bi šle v obednico, kjer so nam častite sestre prav potrpežljivo stregle z okusnimi jedili.

Tako je prekmalu potekel čas in z njim je prišel zaključek letošnjih duhovnih vaj. V nedeljo 19. popoldne smo imeli slovesen zaključek, katerega sta se udeležila tudi msgr. Novak in g. Eržen, ravnatelj Alojzijevega. Z zahvalno pesmijo smo se zahvalile Bogu za vse dobroto, ki nam jih je med tem časom naklonil. Po končani slovesnosti smo se zahvalile še gospodu voditelju za tako lepe in izbrane besede in vsem, ki so se trudili, da so duhovne vaje dobro uspele.

Nato smo se vrstile zopet v stari hrup, a z novo močjo in novimi načrti.

Udeleženka

Pianistka Damjana Bratuš

je zopet odpotovala v Ameriko. Po dvomesečnem obisku domačih, se je dne 22. avgusta ponovno vrnila v Združene države pianistka Damjana Bratuš. V prihodnjem šolskem letu bo na Indiana univerzi v Bloomingtonu doktorirala na glasbeni fakulteti. To je ena najslavnejših visokih glasbenih šol na svetu in kandidat mora pred diplomsko prirediteljo osem javnih koncertov. Gdč. Damjani želimo srečno pot in obilo uspeha!

Poslednce suše v naši deželi

Najstarejši ljudje ne pomnijo tako suhega poletja kot je letošnje. Zadnja leta smo tožili nad deževnim poletjem, letos pa je prav obratno. Pa ne samo suša, tudi izredna vročina je posušila travnike in ožgala vso površino, da so cene na zelenjadnem trgu tako visoke kot v najhujši zimi. Tudi živina trpi. Kmetje so zaskrbljeni, kajti primanjkuje jim sene, cene senu pa so zelo visoke. Zato kmetje prodajajo staro živino in skušajo obdržati v hlevu samo mlajšo. A tudi tu nimajo sreče. Goriški mesarji imajo že sklenjene pogodbe z dobavitelji v inozemstvu in če naši kmetje sploh hočejo prodati svojo živino, jo morajo pod ceno. Še hujši položaj bo pozimi, ko sene ne bo.

Nadloga golobov v našem mestu

Pred desetletjem je bilo v našem mestu le nekaj parov golobov na določenih mestih, da jih je človek komaj zapazil. Danes pa so postali za meščane že prava nadloga. Nikjer nismo varni pred njimi. Ponoči nam njihovo gruljenje moti spanje, čez dan pa mora človek dobro paziti, da mu kaj neprijetnega ne prileti na glavo ali na obleko. Kaj naj rečemo o gnusobi na pragu cerkve sv. Ignacije? Ali naj spada tudi to k turističnemu razmahu našega mesta? Komaj pred letom dni so cerkev z velikimi stroški prebelili in danes je pročelje cerkve vse pomazano. Cerkevne stopnice pa so naravnost tlakovane z umazanijo, cerkvenik pa tudi ne more stati vedno z metlo v roki. Gotovo se bodo tiste usmiljene dušice, ki vsako jutro prinašajo golobom hrano, zgražale nad temi besedami, češ saj so vendar božje živalce. A tudi Kristus je z bičem izgnal iz templja prekupečevce in prodajavce golobov. V mnogih mestih, kjer so se golobje preveč razmnožili, so jih polovili, naložili na ladjo in odpeljali na kak oddaljen otok. Prav bi bilo, da bi tudi v Gorici tako naredili.

Standrež

Ob veliki udeležbi ljudstva so v ponedeljek popoldne pokopali v Standrežu mladega Rada Ferfoljo, ki se je v nedeljo ponoči smrtno ponesrečil pri prometni nesreči v Gorici. Na križišču v ulici Leonij se je zaletel v jugoslovanski tovornjak. Pri trčenju je Ferfolja zletel na cesto in prikolica tovornjaka ga je zmečkala.

Rado Ferfolja je bil doba iz Mirna. Bil je dober fant in njegova prerana smrt je vzbudila med vaščani globoko obžalovanje.

TRŽAŠKE NOVICE

Boršt

V soboto 25. avgusta smo spremili k večnemu počitku Kosmačevega očeta s Potoka v Zabrežcu. Pogreb je bil z mašo, udeležilo se ga je 13 duhovnikov, velika množica faranov in precej znancev iz okoliških vasi in Trsta. Cerkevni zbor je pod vodstvom g. Draga Petarosa zglednemu možu in družinskemu očetu zapel v slovo več žalostink in »Reši me« v cerkvi. Vso pot proti pokopališču so udeleženci v sprevodu molili rožni venec za pokojnega Lovrenca. Naš župnik, g. Fr. Jamnik, ki je pogreb vodil, je pri grobu v kratkem nagovoru očrtal značilne poteze globoke vere, iz katere je pokojnik molil, delal in trpel v dolgi boleznini.

Vsem sorodnikom izrekamo svoje sožalje z obljubo, da bomo molili za pokojnega očeta, ki je šel po zaslužen plačilo v 78. letu življenja.

Za praznik sv. Lovrenca smo imeli v cerkvi na Jezeru sv. mašo z mnogo večjo udeležbo kot druga leta. Svetniki v oltarju so zablesteli v novih barvah, cerkev ima nove klečalnike-sedeže, omaro s tremi mašnimi plašči in drugimi majhnimi potrebščinami za sv. mašo; celo spovednica bo odslej vabila jezerove in druge romarje k očiščenju in božjemu življenju. Pohvaliti moramo, da so vsi Jezerani z veseljem prispevali za kritje stroškov. Naj bi obnovljena cerkev vzpodbudila prebivalce te lepe vasi, da s pogumom nadaljujejo borbo za izboljšanje ceste, kanalizacijo in druge higienske naprave, brez katerih ne sme biti vas, ki jo tako številni izletniki obiskujejo. Pozivamo občinsko upravo v Dolini, da ustreže upravičnim zahtevam Jezeranov!

Tudi za Marijino vnebovzetje je bila maša na Jezeru zvečer ter smo tako tudi Borštani v velikem številu napravili svoj »ferragosto« na svežem zraku. Za ta Marijin praznik smo tudi v naši župni cerkvi zapazili nekaj novih reči, med drugim smo dobili lepo novo spovednico.

Za zaključek bodi Bogu potoženo, da

Podgora

V soboto zvečer je v goriški bolnišnici preminil 75-letni Alojz Delpin. Pogreb je bil v ponedeljek 27. avgusta in vodil ga je pokojnikov nečak č. g. Ivan Delpin, župnik v Pliskovici pri Komnu. Udeležba pri pogrebu je bila zelo številna. — Pokojnemu Delpinu naj da Bog večni mir, preostalih pa tolažbo.

Poleg te žalostne novice moramo zabeležiti še eno razveseljivo. V torek 28. avgusta so končno začeli z deli novega mostiča čez Sočo, tako imenovane »passe-relle«, ki jo je voda pred letom dni odnesla. To bo za prebivalce Podgore in zlasti še za delavce tovarne res tolažljiva novica.

RAJBELJ

Smrt v valovih

V petek 17. 8. so se podali trije mladenci iz Rajblja k morju v Lignano. Nesreča je hotela, da je pri plavanju zašel v vodni vrtnec eden od trojice, in sicer 30 letni rudar Mario Skert. Kljub nagli pomoči prisotnih plavčev se ni posrečilo rešiti ponesrečenca. Morje je oddalo truplo točno po 24 urah, to je v nedeljo ob 4h popoldne.

Pogreb se je vršil tu v Rajblju 21. t. m. ob obilni udeležbi prijateljev in vaščanov. Saj je bil pokojni vsem priljubljen.

Staršem, bratom in sestram vaščani izrekamo globoko sožalje.

Dela gradnje cerkve in vodovoda dobro napreduje.

IZ BENEČIJE

Videmska pokrajinska uprava je razpisala dražbo za asfaltiranje ceste na Crni vrh pod Matajurjem. Z asfaltiranjem ceste bodo začeli v Jeronijšču. Predvideni stroški bodo znašali 15 milijonov lir. V načrtu je še drugo asfaltiranje cest in sicer ceste iz Sovodenj do Cepletišča in do obmejnega prehoda Polava, ki pelje na Livek. Velikega turističnega pomena pa bo zlasti asfaltirana cesta na pobočju Matajurja, ki bo izletnike dvignila nad 1000 m visoko. Ne samo v poletnih mesecih je Matajur priljubljena izletna točka, temveč tudi v zimskem času, ko nudi smučarjem razsežna snežišča.

S cestami se bo tudi v Benečijo odprla pot turizmu.

se resno bojimo, da zaradi izredne suše trta ne bo dala sladkega grozdja in najbrž prihodnjo pomlad v Borštu tudi dobrega vinca na osmih ne bo.

Blagoslovitev motornih vozil v Mačkoljah

Ob prazniku vaškega zavetnika sv. Jerneja je bila letos v Mačkoljah posebne vrste slovesnost: blagoslovitev motornih vozil. Na dan opasila, v nedeljo 26. avgusta, je bil po slovesnih večernicah trg pred cerkvijo napolnjen z vespami, motorji in avtomobili. Vozači in mnogi vaščani so se zbrali v senci kostanjev in z velikim zanimanjem prisostvovali lepemu obredu, ki je tako primeren za naš motorizirani čas.

Po uvodni pesmi cerkvenega pevskega zbora je spregovoril o pomenu slovesnosti domači dušni pastir. Kakor duhovnik vsako leto blagoslavlja domove, tako naj bi blagoslavljal motorna vozila, saj so nekateri več na cesti kakor doma. In prav cesta zahteva vsak dan več žrtve. Prav je zato, da vsi prosimo Vsemogočnega, naj bi nas po svojem angelu varoval na vseh poteh. Duhovnik je vozačem dal praktičen nasvet: ko sedajo na svoje vozilo, naj bi se vsak v kratki misli na Boga pokesal svojih grehov ter poprosil Mater božjo in svojega angela varuha za varstvo. Med vožnjo naj bo vsakdo previden in naj s svojo drznostjo ne zahteva od Boga nepotrebnih čudežev. V slučaju hude nesreče bodi prva skrb rešitev duše. Le nekaj milostnih trenutkov zavesti zadostuje za popolno kesanje.

Govornik je naglasil tudi upravičeno ogorčenje vseh vozačev in vaščanov, da odgovorne oblasti kljub davnemu zagotavljanju še vedno niso začele z asfaltiranjem provincialne ceste, ki povezuje vas s Trstom in po kateri morajo delavci dan za dnem napraviti na stotine voženj.

Navzoči so se nato v duhu pridružili lepi obredni molitvi, ki kliče božji blagoslov na vozila in vse, ki jih vozijo. Duhovnik je ob spremstvu strežnikov šel med vrste vozil in jih kropil z blagoslovljeno vodo. Pevski zbor je vnovič zapel

IZ ŽIVLJENJA OBVESTILA NAŠIH LJUDI

Andrej Magajna

V Vremah so dne 19. avgusta pokopali duhovnika domačina Andreja Magajna. Pokojni se je namreč rodil v Dolenjih Vremah pred 86 leti. Tam je pel novo mašo 20. julija 1902. Letos se je pripravljaj, da bo v isti cerkvi obhajal 60-letnico mašništva. Toda zaradi starosti in boleznih oslabljen tega ni več mogel. Umrl je naslednji mesec 17. avgusta. Pogreb je bil zelo slovesen, saj je 15 sobratov in med njimi apostolski administrator msgr. A. Kjuder, ter veliko vernikov. Na grobu mu je govoril dekan iz Ilirske Bistrice, ki je poudaril poleg pokojnikovih zaslug za Cerkev in narod, tudi njegovo izredno krščansko ljubezen, s katero je odpustil vsem tistim, ki so mu v življenju storili zelo velike krivice.

G. Andrej Magajna je služboval med drugim v Sostru, Brunici, v Rakitni. Nato še dokaj let v Studenem pri Postojni, nakar je šel v pokoj, ki ga je preživel v domači vasi Dolenjih Vremah. Tu je Gospod poklical k sebi svojega zvestega hlapca.

Pokojnemu daj Bog zaslužen pokoj, njegovim sorodnikom pa naše sožalje.

Ugrabljen duhovnik Od sovjetskih agentov

Predstojnik katoliške ruske misije v Bruslju, pater Anton Ilc, je na neki tiskovni konferenci nalašč za to sklicani, izjavil, da so dne 4. avgusta letos sovjetski agenti ugrabili v Helsinkih duhovnika p. Ivana Kornjevskega, ruskega pokolenja. Pater Kornjevski se je podal v Helsinke dne 22. julija na verska in študijska raziskovanja, a največ se zato, da bi skupno z devetimi drugimi duhovniki nudil versko pomoč udeležencem mladinskega festivala, ki so ga organizirali komunisti. Pater Kornjevski je izjavil svojim sobratom, da se mora dne 3. avgusta sestati z nekim visokim ruskim funkcionarjem. Naslednje jutro je izginil. Njegova soba je bila zaklenjena in ugotovili so, da on tisto noč ni prespal v sobi. Tudi prtljaga je bila v redu, toda popoldne istega dne je izginil en kovček, ključ in osebni dokumenti patera. Vse to so ruske oblasti uprizorile, da bi zbudile videz prostovoljnega odhoda patera. Duhovnik Anton Ilc je nato od patera Kornjevskega dobil pismo, oddano iz Helsinkih dne 7. avgusta, v katerem pater sporoča: »Vračam se v svojo domovino. Ne sodite me. Zahvaljujem se Vam za vse, kar ste mi naredili dobrega. Molite za moj križ. Božji blagoslov naj ostane vedno nad vami. Jean.«

Po natančnem pregledu tega pisma, je izjavil pater Ilc, je razvidno, da je bil pater Kornjevski ugrabljen. Finski zunanji minister je pozneje izjavil, da so bili vsi dokumenti patera Kornjevskega v redu, ko je dne 4. avgusta s trgovskim sovjetskim letalom zapustil Helsinke. »Če je to res,« je izjavil pater Ilc, »je poleg tega tudi res, da so skupno s patrom Ivanom potovali tudi trije Rusi. Zdi se mi nemogoče, da so brez vsakega odpora odpeljali Kornjevskega v Rusijo. Zato ni izključeno, da je bil ugrabljeni duhovnik podvržen narokoz ali kakemu drugemu uspalnemu sredstvu.«

in zaključil preprosto, a pomembno versko slovesnost.

Zatem so se avtomobilisti in motoristi v lepem redu podali po »bližnjici« skozi Domijo, Zavleje in Oreh na Križpot. Tisti, ki so vozili vespe, so prišli na cilj beli kot mlinarji. V senci domače gostilne so vsi ob narodni pesmi mačkoljskega pevskega zbora zalili veseli krst svojih novih ali starih zdaj enako zaprašenih motornih vozil.

Gospodar življenja je po daljšem in mučnem trpljenju, ki ga je s krščansko vdanostjo prenašal, k sebi poklical v starosti 78 let našega dragega očeta

LOVRENCA KOSMAČA

Na zadnjo pot smo ga spremljali v soboto 25. avgusta. Sedaj čaka vstajenja na domačem pokopališču v Borštu.

Ob tej bridki izgubi so nam bili v veliko tolažbo izrazi sožalja in molitve vseh, ki so ga spoštovali in ljubili. Posebna zahvala župniku msgr. Jamniku in vsem ostalim sobratom, domačemu pevskemu zboru, vaščanom iz Boršta in Ricmanj ter vsem darovavcem cvetja in prijateljem.

Topla zahvala tudi gg. zdravnikom, čč. sestram ter bolniškemu osebju I. int. odd. Glavne bolnice v Trstu za vso nego in skrb v dolgotrajni bolezni.

Družine KOSMAČ, LICER in SORODNIKI

Boršt, Ricmanje, Dolina, dne 27. avgusta 1962.

DAROVİ

Za Marijin dom v Rojanu: Bembič Emil 1.000; Coretti 1.000; Frandolič Bianca 1.000; S. T. 5.000; Goslar 1.000; za obletnico mine smrti družina Urbančič 5.000; Marija Hvala 1.000; N. N. 100.000 lir. Bog povrni!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpa: trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Ob smrti dragega in vzglednega očeta

Antona Racman

se toplo zahvaljujemo vsem, ki so nas v bridki uri tolažili, z nami sočustvovali in se tako številni udeležili maše in pogreba. Priporočamo pokojnika v blago molitve.

Vdova FRANCKA
in družine RACMAN

Bazovica, Padriče, Perth (Avstralija),
20. avgusta 1962.